

Sygn. akt I C 415/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Makaruk

Protokolant Jadwiga Styła

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 maja 2014 r. w Z.

sprawy z powództwa Gminy M. Z.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Starostę (...) oraz Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym

I. uzgadnia treść księgi wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zambrowie dla działki oznaczonej numerem geodezyjnym (...) położonej w Z. przy ulicy (...) z rzeczywistym stanem prawnym poprzez dokonanie w dziale II księgi wieczystej w miejsce istniejących wpisów wpisu prawa własności na rzecz Gminy M. Z.;

II. uzgadnia treść księgi wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zambrowie dla nieruchomości składającej się z działek oznaczonych numerami geodezyjnymi (...) położonej w Z. przy ulicy (...) z rzeczywistym stanem prawnym poprzez dokonanie w dziale II księgi wieczystej w miejsce istniejących wpisów wpisu prawa własności na rzecz Gminy M. Z.;

III. uzgadnia treść księgi wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zambrowie dla nieruchomości składającej się z działek oznaczonych numerami geodezyjnymi (...) położonej w Z. z rzeczywistym stanem prawnym poprzez dokonanie w dziale II księgi wieczystej w miejsce istniejących wpisów wpisu prawa własności na rzecz Gminy M. Z.;

IV. zasądza od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad na rzecz powódki Gminy M. Z. kwotę 100.000 (sto tysięcy) złotych tytułem zwrotu opłaty od pozwu.

Sygn. akt I C 415/13

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. Z., po sprecyzowaniu żądania pozwu (k.113v) wniosła o dokonanie w miejsce istniejących wpisów w działach II ksiąg wieczystych: o numerze (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zambrowie dla nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...) oznaczonej numerem geodezyjnym (...), o numerze (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zambrowie dla nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...) składającej się z działek oznaczonych numerami geodezyjnymi (...), o numerze (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zambrowie dla nieruchomości położonej w Z. składającej się z działek oznaczonych numerami geodezyjnymi (...), wpisu prawa własności przedmiotowych nieruchomości na rzecz Gminy M. Z.. Uzasadniając swoje żądanie powódka wskazała, iż wskazane działki gruntu stanowią ulicę (...), którymi to ulicami przebiegała wcześniej droga krajowa numer (...). W związku jednak z wybudowaniem obwodnicy miasta Z. i wydaniem w dniu 2 października 2012 r. przez Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego decyzji zezwalającej na użytkowanie drogi ekspresowej (...), odcinek drogi krajowej nr (...)

przebiegający ulicami (...) uzyskał z mocy prawa status drogi publicznej o kategorii drogi gminnej, której właścicielem jest gmina.

Statio fisci pozwanego Skarbu Państwa – Starosta (...)i Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad zajęły odmienne stanowiska – Starosta uznał powództwo wskazując, iż zastąpiony przez obwodnicę odcinek drogi krajowej nr (...)stał się drogą gminną, a Generalny Dyrektor wniósł o oddalenie powództwa. Jako argumentacją swojego stanowiska początkowo wskazywał, iż dopiero ostateczna decyzja o wygaśnięciu trwałego zarządu tymi nieruchomościami może stanowić podstawę wpisu prawa własności na rzecz powódki do księgi wieczystej, a takiej decyzji dotychczas nie ma, a nadto działka numer (...)stanowi skrzyżowanie ulicy (...)z ulicami (...)i jest położona w ciągu drogi krajowej nr (...). Następnie Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad wskazał, iż inwestycja polegała na „Budowie obwodnicy Z.i W.w ciągu drogi krajowej nr w lokalizacji od km 575+550 do km 586+620 i w ciągu drogi krajowej (...)w lokalizacji od km 164+600 do km 169+452”, a nie jedynie w ciągu drogi krajowej nr (...). Tym samym mieliśmy do czynienia z przebudową układu dróg, a nie odcinka, a tym samym inwestycja nie została jeszcze zakończona i nie jest spełniony warunek określony w art. 10 ust. 5 Ustawy o drogach publicznych. W jego ocenie fragment ulicy (...)stanowiąc będzie przebieg drogi krajowej (...)po zaliczeniu go do dróg krajowych w trybie Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej i dopóki takie rozporządzenie nie będzie wydane niedopuszczalne jest uwzględnienie żądania powódki.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją (...) z dnia 20 kwietnia 2009 r. Wojewoda (...) zatwierdził projekt budowlany i udzielił Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział B. pozwolenia na budowę obwodnicy Z. i W. w ciągu drogi krajowej nr (...) w lokalizacji od km 575+550 do km 586+620 i w ciągu drogi krajowej nr (...) w lokalizacji od km 164+600 do km 169+452 wraz z przebudową i budową niezbędnych urządzeń.

Decyzją z dnia 2.10.2012 r. znak WIK.(...)SA (...)Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego udzielił Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w B.pozwolenia na użytkowanie drogi ekspresowej (...). Z kolei decyzją z tego samego dnia znak WIK.(...)SA Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego udzielił Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w B.pozwolenia na użytkowanie drogi krajowej nr (...)na odcinku od km 164+600 do km 168+650.

Decyzją nr (...) Wojewoda (...) wygasił decyzję (...) w części dotyczącej budowy drogi krajowej nr (...) na odcinku od km 168+650 do km 169+452, a więc na odcinku od nowopowstałego ronda w kierunku południowym do istniejącej drogi krajowej nr (...), a dalej do drogi krajowej nr (...).

Po wybudowaniu drogi ekspresowej (...) i oddaniu jej do użytku, dotychczasowa droga krajowa nr (...) na terenie miasta Z. z mocy prawa stała się drogą gminną, stanowiącą własność Gminy M. Z.. Tym samym wygasł też z mocy prawa trwały zarząd (...).

Część dotychczasowej drogi krajowej nr (...)została dobrowolnie przekazana przez Generalną Dyrekcję Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w B.Gminie M.Z.. GDDKiA wystąpiła także z wnioskami o wydanie decyzji w przedmiocie wygaśnięcia trwałego zarządu odnośnie działek numer(...).

W dziale II księgi wieczystej (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zambrowie dla nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...) oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o pow. 0,0183 ha znajduje się zapis właściciel Skarb Państwa w trwałym zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych.

W dziale II księgi wieczystej (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zambrowie dla nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...) składającej się z działek oznaczonych numerami geodezyjnymi (...) o łącznej powierzchni 0,0619 ha znajduje się zapis właściciel Skarb Państwa w trwałym zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

W dziale II księgi wieczystej (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zambrowie dla nieruchomości położonej w Z. składającej się z działek oznaczonych numerami geodezyjnymi (...) o łącznej powierzchni 14,3127 ha znajduje się zapis właściciel Skarb Państwa w trwałym zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

Ani oznakowanie drogowe ani rzeczywisty ruch pojazdów na terenie Miasta Z. nie odpowiadają przebiegowi drogi krajowej nr (...), wynikającemu z obowiązujących przepisów prawa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania w charakterze strony: powoda (k.333v w zw. z k.113v), częściowo pozwanego (k.333v-334 w zw. z k.113v-114v), częściowo zeznania świadków Ł. G.(k.330v-331v), S. T.(k.331v-332v), E. M.(k.332v-333), decyzje (k. 5-6, 51, 60-61, 67-69,73-89, 93-98), postanowienia (k.7-22), pisma (k. 23-25, 54, 62, 254), protokół zdawczo-odbiorczy (k.26,100), dokumenty znajdujące się na k. 27, projekt organizacji ruchu (k.46,112), umowę (k.90-91), mapy (k.92, 293-294), studium uwarunkowań (k.101-106), dokumenty znajdujące się na k.122-201,204-249, 312-329, akta KW (...), KW (...)i (...).

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż jak słusznie podniósł to Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 27 października 2005 r. w sprawie III CK 106/05 (LEX nr 371797) w sprawach o uzgodnienie treści księgi wieczystej „legitymację bierną mają osoby wpisane w dziale drugim księgi wieczystej oraz osoby, których uprawnienia z tytułu własności nie zostały - bez względu na przyczynę - dotychczas ujawnione (wyrok SN z dnia 23 grudnia 1988 r., III CRN 434/99, OSNC z 1991 r., nr 1, poz. 12, wyrok SN z 17 kwietnia 1998 r., II CKN 695/97 - niepublikowany, uchwała SN z dnia 29 września 1996 r., III CZP 16/96, OSNC z 1996 r., nr 5, poz. 73, wyrok SN z 19 listopada 2004 r., II CK 152/04 niepublikowany)”. Mając na uwadze treść wpisów w działach II wyżej wskazanych ksiąg wieczystych, a także treść znajdujących się w nich decyzji stwierdzających nabycie z mocy prawa własności poszczególnych działek przez Skarb Państwa, jak też orzekających o oddaniu w trwały zarząd działek gruntu, zasadnym jest ustalenie, jako *statio fisci* Skarbu Państwa obok Starosty (...) – Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad, o czym Sąd orzekł postanowieniem z 6 marca 2014 r.

Przechodząc do analizy argumentów przedstawionych przez strony, to należy wskazać, iż strona powodowa wywodziła swoje argumenty z aktów prawnych, zaś twierdzenia strony pozwanej reprezentowanej przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad można określić jako życzenia, jakby to strona chciała, aby było, ewentualnie jak może być w przyszłości.

Zgodnie z art. 87 Konstytucji źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Kwestię przebiegu dróg krajowych w poszczególnych województwach reguluje Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie ustalenia przebiegu dróg krajowych w województwach dolnośląskim, kujawsko-pomorskim, lubelskim, lubuskim, łódzkim, małopolskim, mazowieckim, opolskim, podkarpackim, podlaskim, pomorskim, śląskim, świętokrzyskim, warmińsko-mazurskim, wielkopolskim, zachodniopomorskim (Dz.U. z 2010 r., Nr 59, poz. 371). W myśl załącznika nr 10 do tegoż rozporządzenia, regulującego przebieg dróg krajowych w województwie (...) na obszarze miasta Z. droga krajowa nr (...) przebiega ulicami (...), a droga krajowa nr (...) ulicami (...). Jest to rozporządzenie aktualnie obowiązujące i pomimo tego, iż od czasu oddania do użytku obwodnicy Z. w październiku 2012 r. były wydane już Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z września 2013 r. w sprawie zaliczenia dróg do kategorii dróg krajowych i w sprawie pozbawienia dróg kategorii dróg krajowych, pozwany nie podjął działań, które doprowadziłyby do zaliczenia ulicy (...) do drogi krajowej nr (...). O tym, iż takie działania mogły, a nawet winny być podjęte, o ile pozwany uważał, że ul. (...) winna stanowić drogę krajową nr (...), świadczą zeznania świadka Ł. G., która wskazała, iż każdy odcinek drogi może mieć podwójną, a nawet potrójną numerację. Należy zatem uznać, iż tylko i wyłącznie skutek zaniedbania strony pozwanej nie została uregulowana kwestia zaliczenia ulicy (...) do drogi krajowej nr (...). Obecne twierdzenia strony pozwanej, iż w przyszłości ulica (...) zostanie zaliczona do dróg krajowych opierają się bardziej na życzeniach niż znajdują oparcie w zgromadzonych dokumentach i toczących się postępowaniach. I tak Ministerstwo Infrastruktury i (...) w piśmie z dnia 15 kwietnia 2014 r. (k.328-329) jednoznacznie wskazało, iż ulica (...) w miejscowości Z. jest drogą gminną i do zaliczenia jej do dróg krajowych niezbędne jest pozbawienie jej dotychczasowej kategorii drogi gminnej, co następuje w drodze uchwały rady gminy po

zasięgnięciu opinii właściwego zarządu powiatu. Takie same stanowisko zajął też Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, który w piśmie z dnia 12 lipca 2013 r. zwrócił się do Burmistrza Miasta Z. i Przewodniczącego Rady Miasta Z. o podjęcie przez Radę Miasta Z. uchwały w sprawie pozbawienia ulicy (...) w Z., na odcinku od skrzyżowania z nowo wybudowaną zachodnią obwodnicą miasta do ul. (...), jej obecnej kategorii drogi gminnej (odcinek zostanie zaliczony do kategorii dróg krajowych) i zaliczenia do kategorii dróg gminnych ulicy (...) od granicy miasta do ulicy (...) w Z. (ulica zostanie pozbawiona kategorii drogi krajowej) (k.23-24). Pismo to dodatkowo wskazuje na to, iż strona pozwana (Skarb Państwa – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad) pomimo tego, iż wnosi w niniejszej sprawie o oddalenie powództwa, doskonale zdaje sobie sprawę z tego, iż przedmiotowe działki stanowią własność Gminy M. Z., albowiem jak stanowi art. 2a Ustawy o drogach publicznych drogi krajowe stanowią własność Skarbu Państwa, drogi wojewódzkie, powiatowe i gminne stanowią własność właściwego samorządu województwa, powiatu lub gminy.

Powołane rozporządzenie, które określa przebieg dróg krajowych w poszczególnych województwach traci moc obowiązującą nie tylko wówczas gdy zostanie zmienione poprzez nowe rozporządzenie, ale także wtedy, gdy dochodzi do zmiany regulacji materii nim objętej z mocy samego prawa. Taką sytuację przewiduje art. 10 ust. 5 Ustawy o drogach publicznych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r. poz. 260), który stanowi, iż „odcinek drogi zastąpiony nowo wybudowanym odcinkiem drogi z chwilą oddania go do użytkowania zostaje pozbawiony dotychczasowej kategorii i zaliczony do kategorii drogi gminnej”. Jak wyjaśnił to Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2012 r. w sprawie I OW 148/11 „po spełnieniu wymienionych w przepisie art. 10 ust. 5 u.d.p. przesłanek takich jak: wybudowanie nowego odcinka drogi, zastępującego poprzednio wybudowany i oddanie go do użytku, odcinek "dawnej" drogi uzyskuje - z mocy przepisu art. 10 ust. 5 u.d.p. - status drogi publicznej o kategorii drogi gminnej. Przepis art. 10 ust. 5 u.d.p. ma charakter przepisu *lex specialis*, bowiem rozstrzyga o zmianie kategorii drogi publicznej w sposób całkowicie odmienny od ogólnych zasad przewidzianych u.d.p. i niezależny od woli podmiotów zainteresowanych. Nie wymaga przy tym wydania odrębnego aktu normatywnego w tym przedmiocie”. (LEX nr 1113281). Identyczne stanowisko zajął w tej kwestii także Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 czerwca 2011 r. w sprawie IV CSK 509/10 (LEX nr 1129150), gdzie wskazał, iż „art. 22 ust. 1 ustawy z 1985 r. o drogach publicznych nie wysławia *expressis verbis* wskazania, że zarząd drogi uzyskuje *ex lege* trwałą zarząd gruntami w pasie drogowym, jednakże z jego treści odczytywanej łącznie z unormowaniem zawartym w art. 21 ust. 1 tej ustawy wynika, że powstanie tego zarządu nie jest uwarunkowane wydaniem przez zarządcę drogi decyzji przewidzianej w art. 45 u.g.n. Uzyskanie przez zarząd drogi trwałego zarządu gruntami w pasie drogowym bez potrzeby wydawania decyzji administracyjnej jest możliwe m.in. dlatego, że podstawowe warunki zarządu drogowego, w tym dotyczące okresu jego trwania (ściślej rzecz ujmując - braku ograniczenia czasowego) i odpłatności, określone zostały ustawowo. Pozwala to stwierdzić, że z chwilą utworzenia przez zarządcę drogi jednostki organizacyjnej będącej zarządem drogi, jednostka ta uzyskuje trwałą zarząd gruntami w pasie drogowym. Skutek ten, podobnie jak przewidziany w art. 17 ust. 3 u.g.n., powstaje z mocy ustawy”. W tym miejscu należy jeszcze powołać się na stanowisko wyrażone przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 6 września 2005 r. w sprawie K 46/04 (OTK-A 2005/8/89): „Art. 10 ust. 5 wyraża zatem zasadę nabywania *ex lege* przez gminę własności dróg należących dotychczas do Skarbu Państwa lub innych jednostek samorządu terytorialnego (por. art. 2a ustawy o drogach publicznych). Każdorazowe bowiem zastąpienie odcinka drogi należącego do innego podmiotu niż gmina odcinkiem nowym wiąże się z zaliczeniem odcinka zastąpionego do kategorii dróg gminnych. Drogi gminne stanowią przedmiot własności gminy. Przekwalifikowanie następujące z mocy prawa oznacza po pierwsze powiększenie zasobu własności gminy (zwiększenie jej majątku), po drugie zaś - automatycznie wiąże się z powstaniem obciążeń w postaci konieczności wykonywania przez właściciela obowiązków zarządcy drogi. Tak więc regulacja zawarta w art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych ma dwoisty wpływ na majątek gminy. Z jednej strony przewiduje dla gminy przysporzenie majątkowe, w postaci powiększenia jej własności o własność "starego" odcinka drogi. Z drugiej strony taka okoliczność powoduje konieczność ponoszenia wydatków na utrzymanie nowego przedmiotu własności. Właściciel nie ma przy tym wyboru zarówno co do możliwości samego nabycia własności, jak i co do tego, jakie koszty będzie ponosił na utrzymanie drogi, ponieważ w tym zakresie powinności zarządcy drogi są w poważnej mierze determinowane normatywnie”. Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela powyższe argumenty, które jednoznacznie wskazują na bezpodstawność stanowiska Generalnego Dyrektora Dróg

Krajowych i Autostrad, który uznaje, iż nie możliwości dokonania wpisu własności nieruchomości na rzecz gminy bez decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu Generalnej Dyrekcji – taka decyzja jest zbędna.

Przenosząc powyższe rozważania odnośnie art. 10 ust. 5 Ustawy o drogach publicznych na grunt niniejszej sprawy należy stanowczo stwierdzić także, iż w odniesieniu do ulic (...) w Z., ale również fragmentu dawnej drogi krajowej nr (...) biegnącego w stronę B. i w stronę W., aż do miejsc styku z nowo wybudowaną obwodnicą, zostały spełnione warunki określone w tym przepisie. Podkreślić przy tym należy, iż sama Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad przekazała Gminie M. Z. protokołem zdawczo-odbiorczym fragment ul. (...) (dawnej drogi krajowej nr (...)) od ulicy (...) do granic miasta, a gminie Z. fragment poza granicami miasta. Oznacza to, iż całkowicie pozbawione są logiki aktualne twierdzenia tejsze jednostki organizacyjnej, iż nie spełniony został warunek z art. 10 ust. 5 Ustawy o drogach publicznych, bo mamy w sprawie do czynienie z przebudową układu dróg, a nie jednej drogi. Jednostka ta nie może sama wybiórczo decydować, iż w odniesieniu do pewnych, zbędnych jej fragmentów ulicy (...) są podstawy do stosowania art. 10 ust. 5 Ustawy o drogach publicznych, a w odniesieniu do innych fragmentów tej samej drogi, zastąpionej inną, takich podstaw nie ma. W ocenie Sądu analizowany przepis jest jasny i klarowny i choćby inwestycją objętych było kilka odcinków dróg (a więc układ dróg), to i tak powołany przepis ma zastosowanie oddzielnie do każdego z odcinków zastąpionych nowo wybudowanym odcinkiem – ulica (...) nie jest w żadnym wypadku nowo wybudowanym odcinkiem, co jest w sprawie bezsporne, a zatem nie można uznać, iż nowo wybudowany fragment obwodnicy południowej wraz z istniejącą od wielu już lat ulicą (...), może zastąpić na mocy art. 10 ust. 5 Ustawy o drogach publicznych dotychczasowy przebieg drogi krajowej nr (...) wiodący ulicą (...) w Z.. Identyczne stanowisko zajmował także Naczelny Sąd Administracyjny rozstrzygający spory kompetencyjne między Generalnym Dyrektorem Dróg Krajowych i Autostrad a Burmistrzem Miasta Z. odnośnie tego, kto jest zarządcą ulicy (...) – w postanowieniach z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sprawach II GW 1/13, II GW 2/13, II GW 3/13, II GW 4/13 wskazano Burmistrza Miasta Z. jako organ właściwy w sprawie, podnosząc, iż ulica (...) jest drogą gminną.

Odnieść się wreszcie należy do twierdzeń strony pozwanej, iż działka numer (...) położona jest w ciągu drogi krajowej nr (...) i stanowi skrzyżowanie ulicy (...) z ulicami (...), a zgodnie z art. 25 ust. 1 Ustawy o drogach publicznych budowa, przebudowa, remont, utrzymanie i ochrona skrzyżowań dróg różnej kategorii wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi w pasie drogowym oraz urządzeniami bezpieczeństwa i organizacji ruchu, związanymi z funkcjonowaniem tego skrzyżowania, należy do zarządcy drogi właściwego dla drogi wyższej kategorii. Działka (...) stanowi ulicę (...), a zgodnie z obowiązującym Rozporządzeniem, o którym mowa wyżej droga krajowa nr (...) biegnie ulicą (...) do ul. (...), a później ulicą (...) (od ulicy (...)), która nota bene jest ulicą jednokierunkową. Okoliczność, iż skrzyżowanie to dotyczy drogi gminnej (ul. (...)) oraz drogi krajowej nr (...) (ulica (...)) powoduje, iż wykonywanie czynności, o których mowa w art. 25 należy do Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, co jednakże, nie oznacza, iż podmiot ten uzyskuje z tego tytułu jakiegokolwiek uprawnienia właścicielskie w stosunku do działki (...).

W tym miejscu wyjaśnić jeszcze należy, iż Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie – pracowników Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad - w tej części, w której znajdują one oparcie w zgromadzonych dokumentach. Zeznania świadków o tym, jak kiedyś miałyby przebiegać droga krajowa nr (...), czy też jak Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad widziałyby przebieg tej drogi, nie mogą zmienić obowiązującego prawa. Również plan zagospodarowania przestrzennego nie może zmieniać stanu prawnego wynikającego z treści rozporządzenia oraz nabycia własności nieruchomości z mocy prawa, co powoduje, iż także ten argument strony pozwanej nie może doprowadzić do oddalenia powództwa, albowiem jak słusznie zauważył świadek S. T. (k.332v) „Plany są tylko planami i nie są ważniejsze od rozporządzenia ministra”.

Na marginesie można jeszcze tylko wskazać, iż przeprowadzone postępowanie wykazało bardzo duży bałagan, jeśli chodzi o regulację przebiegu drogi krajowej nr (...) w Z. i to tak jeśli chodzi o przepisy prawne (ulica (...), którą zgodnie z rozporządzeniem przebiega ta droga jest ulicą jednokierunkową – faktycznie pojazdy poruszają się ulicą (...), która została wybudowana przez Gminę M. Z. i stanowi drogę gminną), jak też i oznakowanie (samochody jadące od strony Ł. kierowane są na nowo wybudowany fragment obwodnicy południowej jako na drogę nr (...), a samochody jadące w stronę Ł. kierowane są nie na tę drogę, ale na ulicę (...), jako drogę krajową nr (...)). Powyższe potwierdza tylko

dodatkowo istniejące zaniedbania po stronie pozwanej, która jest odpowiedzialna za właściwe zorganizowanie sieć dróg krajowych.

Z tych też względów na podstawie art. 10 Ustawy o księgach wieczystych i hipotece powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc.